

SIHIRLI DOKUNUŞ

HİHAL GÜRSU

2024
TUDEM
Edebiyat
İkincilik
Ödülü

Resimleyen:
Büşra Kaygım
Gafarov

 tudem

SIHIRLİ
DOKUNUŞ

HİRAL GÜRSU

SİHİRLİ DOKUNUŞ

© 2026, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Hilal Gürsu

RESİMLEYEN: Büşra Kaygın Gafarov

EDİTÖR: Burhan Düzçay

SON OKUMA: Defne Beköz Beygiret

GRAFİK UYGULAMA: Aslı Kayalarlıhoğulları Kurt

BASKI VE CİLT: Güngörler Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Saray Mahallesi 658. Cadde No:11 Kahramankazan/Ankara
Tel: 0312 394 28 82

Birinci Baskı: Nisan 2026 (1000 adet)

ISBN: 978-625-380-085-7

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 49889

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez, çoğaltılamaz.

2024 Tudem Edebiyat Ödülleri
Roman Yarışması İkincilik Ödülü

SIHIRLI DOKUNUŞ

HILAL GÜRSU

Resimleyen: Büşra Kaygın Gafarov

 tudem

*Hilal
Gürsu*

1990 yılının soğuk bir kış gününde İstanbul'da doğdu. İlkokulda, öğretmeni ödev verdiği için bir şiir yazdı. Şiiri beğenilince şair olacağına dair söylentiler yaydı. Ortaokulda Stephen King kitaplarıyla tanıştı. Korku türündeki bu kitapları okurken hem çok korktu hem de hayal gücünü kullanıp bir şeyler yazmaya başladı. Yazar olacağına dair söylentiler yaydı. Anadolu Üniversitesinde Kamu Yönetimi Bölümünden mezun oldu. Radyo programcısı oldu, iletişim danışmanı oldu, bir kediyile arkadaş oldu ve sonunda yazar oldu.

Tudem Yayın Grubundan Çıkan Kitapları:

Roman:

Dedemin Sevgilisi

Sihirli Dokunuş

Bölümler

Karanlıktan Gelen	12
Sosis, Süt ve Yumurta	19
Ağlamak Üzere Olan Biri	27
Orijinal Bir Köpek	34
Sonbaharın Kasveti	40
İğne, İplik Gibi Küçük Sırlar	47
Umursamaz Olmak Mümkün mü?	56
Ayaklarını Sağlam Bas	62
Buna Kim Cesaret Eder?	70
Kaybolmuş Gibi	75
Çok Değerli Bir Halı	82
Ünlü Vampir Kont Drakula ve Diğerleri	89
Özlem Dolu Bir Kalp	97
Püskürük	106
Çarpan Kapılar	115
Çaydanlık ve Gerginlik	119
Güldürme Canım Acıyor	126
Kavanozdaki Minik Kelebek	131
Sessizce Açılan Kapı	136
Bir Veda	147

NEJLA

MEMO

LEYDI

FIKRİ

GÜLTEN

BAHADIR

NEZAHAT

BAY SİRRET

Giriş

Siz hiç, kafasının içinde çiçek olan biriyle tanıştınız mı?

Hayır mı?

Elbette hayır! Eğer beş yaşında değilse, kimse bir insanın kafasının içinde çiçek olduğuna inanmaz. Ya da belki altı...

Nejla beş yaşındayken burnuna bir çiçek kaçmıştı. Ne kadar uğraştıysa da ondan bir türlü kurtulamamış ve yaklaşık üç dakika sonra, çiçek burnunun derinliklerinde kaybolmuştu. Bunu evdekilere panik içinde anlatırken, hemen bir ambulans çağırıp onu hastaneye yetiştireceklerini sanmıştı.

Annesi, bunu duyunca kahkahalarla gülmüştü. O sırada Nejla, bir ambulansın içinin nasıl göründüğünü öğrenmek için can atıyordu.

Babası, çiçeğin türünü öğrendikten sonra, “İçeride eriyip yok olacak, korkma,” demişti.

O zamanlar ve sonrasında uzun bir süre daha ergenlikte olan abisi, çiçeğin beynine gideceğini, orada büyüüp bir gün kafasını tamamen kaplayacağını söyleyerek Nejla’yı daha çok ağlatmayı denemişti. “Bir sabah uyanığında kulaklarından çiçekler fışkıracak,” demişti.

Nejla bunu duyunca ağlamayı kesmişti. Burnuna kaçan o sevimli, mor çiçeklerin kulaklarından çıkmasıyla herkesten farklı ve muhteşem görüneceğini düşünmüştü. O günden sonra sabahları uyanır uyanmaz ilk işi, koşarak aynaya bakmak olmuştu. Kulaklarındaki mor çiçekleri görmenin hayaliyle bunu tam yedi yaşına kadar sürdürdü.

Nejla, bir insanın kulaklarından çiçek çıkmasının imkânsız olduğunu bir şekilde öğrenmişti. Ancak insanların, kendilerini veya başkalarını olduğundan farklı görmeye eğilimli olduğunu öğrenememişti. Ne de olsa daha yedi yaşındaydı. Yedi yaşındaki birinden bunu beklemek saçma olur. Ya da sekiz, dokuz veya belki on yaşındaki birinden de... On bir yaşındaki biri için ne söylenir, bilemiyorum.

Bildiğim bir şey varsa, o da on bir yaşından önce başına gelen bir olayın Nejla'yı değiştirdiğidir. Diğer bir gerçek ise, kaç yaşında olursa olsun eğer kendileri de isterlerse insanların değişebileceğidir.

Çoğu çocuk, hatta bazen büyükler bile Nejla'ya "Nec-la" diyordu. Sözlükte her ikisinin de anlamı aynıydı ama Nejla, isminin içinde "j" harfi olmasını seviyor, bununla gurur duyuyordu. Çünkü çoğu ismin içinde bu harf yoktu ve bu da onu, son derece 'orijinal' biri yapıyordu.

"Orijinal: Özgün ve otantik demek." Nejla bu kelimelerin ne anlama geldiğine sözlükten bakmıştı ama bir gün öğretmeni, "Özgün ve otantik ne demek?" diye sorduğunda bir türlü hatırlayamamış, susup kalmıştı. Tek söyleyebildiği, bu kelimelerin çok iyi anlamları olduğuydu.

Nejla okula gitmeyi pek sevmezdi ama okulların tatil olduğu ilk iki hafta için, *hayatımın en sevmediğim zamanları*, diye düşünürdü. Bu zamanlarda çoğu aile, anlaşmış gibi bir anda ortadan kaybolur, çocuklarını alıp tatile giderdi.

Nejla'nın ailesi ise, tatil için -gideceklerse- okullar açılmadan önceki haftayı seçerdi. Bazen de hiç gitmezlerdi.

"Kalabalığı sevmiyorum," diyordu annesi.

Okula gitmek istemediği bir gün Nejla da annesine, "Kalabalığı sevmiyorum," demiş, hızla üstüne doğru uçan terlikten kendini zor kurtarmıştı. Büyükler, kendi

yaptıklarını çocuklarında görünce işte böyle şeyler yapabiliyor.

Herkesin ortadan kaybolduğu böyle zamanlarda, mahallede geriye sadece Nejla ve yan evde babasıyla yaşayan Hantal Memo kalıyordu. Bu çocuğun adı elbette sadece Memo'ydu. Eğer ona böyle seslendiğini duysaydı, annesi yine sinirlenip Nejla'ya uçan bir terlik fırlatırdı. Bu yüzden Nejla, bu ismi genellikle ya sadece aklından geçiriyor ya da diğer çocuklarla konuşurken konusu geçerse çok bağırmandan söylüyordu.

Memo'ya bu lakap durup dururken takılmamıştı. O, gerçekten de iri ve son derece ağır hareket eden bir vücuda sahipti. Bir kaplumbağa ile yarışsa kesinlikle kaplumbağanın kazanacağına dair bir his yazardı etrafına. Yavaş olmasına rağmen, -kimse anlayamasa da- bir şekilde düşerdi. Bu düşmeler sırasında da kolu, bacağı, vücudunun değişik yerleri morarırdı.

Tüm bu yaralanmalara rağmen, Memo'nun sesi neredeyse hiç çıkmazdı. Okulda öğretmeni ne dediğini duymak için dibine kadar gitmek zorunda kalırdı. Babasının sesini ise kulakları olmayan biri bile duyabilirdi. Mahallede henüz olay yaşamadığı tek aile, Nejlalardı... Nedeni ise Nejla'nın babasının çok sabırlı bir adam olmasıydı.

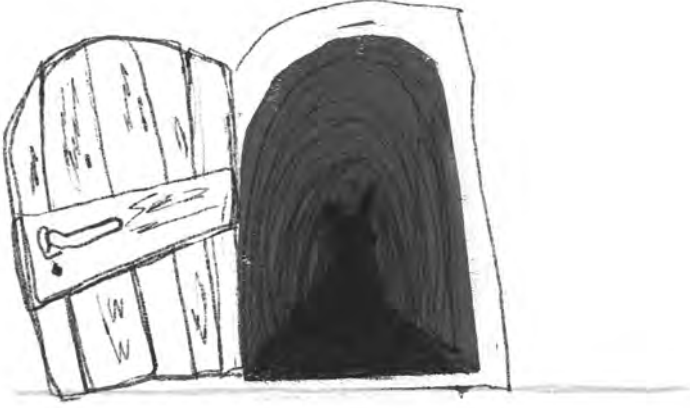
Bir seferinde, mahalleden biri dayanamayarak, "Ne şirret bir adamsın sen be!" diye bağırmişti Memo'nun

babasına. Bu lafın ardından büyük bir kavga patlak vermişti. Kavga sonlandıktan sonra mahalledeki kadınlar ve çocuklar iki ayrı yerde toplanmıştı. Kadınlar fısır fısır bu kavganın dedikodusunu yaparken, çocuklar da Memo'nun babasına Bay Şirret ismini takmışlardı.

Nejla'nın annesi, "O adamdan da, çocuğundan da uzak dur! Kimseyle kavga etmek istemiyorum," diye bin kere söylemişti.

Ve Nejla da zaten Memo gibi garip, yavaş ve *orijinal* bulmadığı biriyle arkadaş olmayı hiç istememişti. Bay Şirret'in tüm kışkırtmalarına rağmen, anne ve babası da sessizliklerini korumuştular. Böylece onlardan uzak durmak uzun süre pek de zor olmadı.

Ama unutmayın ki her uzun sürenin bir sonu vardır. Onlar için uzun olan bu süre de okulların kapanıp herkesin ortadan kaybolduğu bir zamanda aniden sona erdi.

1. BÖLÜM

Karanlıktan Gelen

Babası, “Kalk Nejla, kalk! Bak sana ne göstereceğim!” diye bağırarak Nejla’yı uyandırdı.

Bir yandan da onu omuzlarından tutmuş sarsıyordu. Nejla gözlerini zorlukla açtı. Daha güneş bile perdenin arasından içeri girmemişti.

Saat sabahın körü falan olmalı, diye düşündü. “Okullar tatil...” dedi mırıldanarak. Gözleri hâlâ yarı kapalıydı.

“Okul değil. Gel, gel bak, çabuk!” Fikri Bey öyle heyecanlıydı ki Nejla, onun yeni bir şey aldığını düşündü.

Fikri Bey yeni bir şey aldığı zaman böyle heyecanlanırdı. Çocuk ruhlu insanlardandı. Onu biraz tanıyan biri, kolayca kırılan hassas bir kalbi olduğunu anlardı. Uzak-tan bakıldığında ise uzun boyu ve siyah kıvrıkcık saçları onu biraz sert gösterirdi. Genellikle yeni bir telefon, yumurta pişirme makinesi, yoğurt yapma makinesi, mısır patlatma makinesi ya da hırsızları bayıltmak için elektrikli şok cihazı gibi şeyler alırdı. Hatta parmağının tamamını kaplayan gümüş bir yüzük ve sırt kaşımak için uzun tırnakları olan yapay bir el bile almıştı. Nejla da annesi gibi tüm bunları gereksiz bulurdu.

Fikri Bey heyecanlanınca onu durdurmak mümkün değildi. Nejla'yı kolundan tutup çekiştirerek dışarı çıkardı. Nejla aceleden kendi terliklerini bulamayınca abisinin, "beş yüz kırk numara" dediği terliklerini giydi. Abisinin ergenliğe girmesiyle ayakları büyümüş, sesi de Nejla'ya göre aniden kalınlaşmıştı.

Merdivenleri inerken o büyük terlikler yüzünden takılıp düşünce dizi incindi. Babası dizlerine bakıp, "Bir şey yok, azıcık kanamış," dedi ve onu çekiştirmeye devam etti.

İçinden, 'Azıcık kanamış mı? Bana gerçekten büyük bir şey gösterecek olmalı!' diye geçirdi Nejla.

Bahçeye çıktılar. Ivrır zıvrır eşyaların yığıldığı kulübenin önünde durdular. Evden buraya kadar geldikleri o kısa yolda ikisi de soluk soluğa kalmıştı. Oysa sadece on

altı taş basamak inmiş, birkaç adımda Gülten Hanım'ın çiçekliklerini ve Fikri Bey'in bahçeyi şenlendirmek için yaptırdığı ama içinde ne suyu ne de balığı olan küçük süs havuzunu geçmişlerdi.

“Hehhhe msnn?” diye bir şey çıkıverdi Fikri Bey'in ağzından, nefesi hâlâ toparlanmamıştı.

Nejla da biraz zorlanarak, “Hehhh hh,” diye karşılık verdi.

“Saçma sapan konuşma, cevap versene kızım!”

İşte çocuklar kendileri gibi davranınca, büyüklerin nasıl sinirlendiklerinin bir kanıtı daha!

“Heyecanlı mısınız?” diye daha anlaşılır bir şekilde sordu Fikri Bey.

İçinden, ‘Hayır. Uykum var, uykum varken nasıl heyecanlanabilirim?’ diye geçirse de babasının heyecanını yok etmek istemedi. Birinin heyecanını kırmanın nelere yol açabileceğini az çok biliyordu.

Eskiden bir komşularının bahçesinde, içinde su dolu eski bir küvet vardı. Mahalledeki çocuklar o küvette yüzebiliyordu. Komşular taşınınca küvet de gitmiş, havuz yok olmuştu. O yüzden Nejla'ya şişme bir havuz alınmıştı.

İlk gün, havuza gireceği için sabırsızlanan Nejla heyecandan yerinde duramıyordu. Mayosunu giyip havuzun başına gittiğinde abisi Bahadır'ı kıyafetleriyle suda buldu. Havuzun yarısı boşalmış, kalanı da Bahadır'ın toz içindeki şortu yüzünden bulanmıştı.

Nejla, abisinin yaptığına önce öfkelenmiş, ardından öyle çok ağlamıştı ki babası, yıllar sonra bile o ânı anlatırken, “Havuzu onun gözyaşlarıyla doldurabilirdik,” derdi.

Nejla, babasının heyecanını buna benzetiyordu. ‘Böyle bir şey olursa, babamın gözyaşlarından sel olur ve mahalledeki herkes boğulur,’ diye geçiriyordu aklından. ‘Acil durum ekipleri gelip insanları kurtarmak zorunda kalır!’

“Evet, çok heyecanlıyım,” dedi aceleyle ve bunu belli etmek için zıplamaya bile çalıştı. Ama beş yüz kırk numara terliklerle az daha tekrar düşüyordu.

Nejla’nın ayakları minicikti. Elleri, burnu ve gözleri de öyle... Saçları dalga dalgaydı, mavi gözleriyle etrafı sürekli sanki bir bilmece çözer gibi inceliyordu. Çilleri yoktu ama çilli insanlara hep bir hayranlık duyar, onları daha *orijinal* bulurdu. Bir gün, eline boya kalemlerini alıp aynanın karşısına geçmiş, yüzüne küçük küçük çiller kondurmuştu. Renkler, bembeyaz tenine öyle bir işlemişti ki, sonrasında güneş lekeleriyle uğraşmak zorunda kalmıştı. Bu sevdasından böylece vazgeçti.

“Dikkat et kızım!” diye uyardı Fikri Bey, bir yandan kulübenin kilidini açarken.

İçerisi karanlıktı, hiçbir şey görünmüyordu. *Aklını mı kaçırdı, ne oluyor,* diye düşündü Nejla, emin olmak için ona baktı. Babası heyecanını bir an olsun kaybetmemişti. Gözü karanlığın içine doğru bakarak bir şey görmeye çalışıyordu.

Nejla tekrar kulübenin karanlığına baktı. Karanlık, garip bir şekilde, bir an hareket etmiş gibi göründü. Adımını geri attı. Yok, yanlış görmemişti. Karanlık hareket ediyordu, bir anda kocaman bir şey üstüne doğru atladı. Nejla, tüm mahalleyi uyandıracak kadar güçlü bir çığlık attı.

Kocaman karanlık şey, elleriyle kapatamadan önce yüzünü yalamaya başladı.

“Bu bir köpek!” diye bağırdı Nejla, çığlık atmaya keserek.

Fikri Bey çocuk gibi ellerini çırpıyordu. “Evet, bu bir köpek!”

Nejla uzun zamandır bir köpeği olmasını istiyordu. Böyle karanlığın içinden üstüne atlayan büyük, kara bir köpek değildi istediği. Üzerine parlayan taşlar, minik

SIHIRLI DOKUNUŞ

HİLAL GÜRSU

“Bir çocuk, bazen susar... ama içindeki ses hiç susmaz.”

Nejla'nın dünyası, merakı, hayalleri hiç de sıradan değildir. Yaz tatilinin sessizliğinde, hayatına giren sevimli köpek Leydi ve komşusu Memo'yla birlikte bugüne kadar bildiğini sandığı pek çok şeyi yeniden anlamlandırır. Kimi zaman gülümseten, kimi zaman iç burkan karşılaşmaların içinde ön yargının yerini anlayışa, mesafenin yerini dostluğa bıraktığı bir değişim başlar.

Sihirli Dokunuş, çocukların dünyasına özgü duyarlılıkla ön yargı, zorbalık ve iletişim sorunları gibi konulara incelikli yaklaşımıyla kalplere dokunuyor ve değişimin, her zaman mümkün olduğunu fısıldıyor.

tudem.com
tudemyayingrubu

ISBN: 978-625-380-085-7

9 786253 800857